

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

Ив. Вазовъ

Въ мрака.

Младиятъ инженеръ Керовъ влѣзе въ тунелчето, пробито въ единъ ронливъ ржтъ надъ Искъра, край който се прокарваше желѣзницата. Той отиваше по длъжностъ да опитва почвената здравина на рида, подъ който трѣбваше да мине желѣзниченъ тунелъ.

Сводътъ висѣше две педи надъ главата му, носейки отгоре товара на цѣла планина. По нѣйде се снишаваше дотолкова, щото Керовъ минаваше съ приведена глава. Ставаше студено тамъ. Влажността, остриятъ земенъ дѣхъ, който го удряше въ носа, задухата тамъ правѣха тежко поимането му. И полумракътъ, бледна останка отъ дневната виделина, ставаше по-гъстъ. Но заедно съ това и окото му привикваше на мрачината. Керовъ внимателно изглеждаше стенитѣ, свода, опитваше ги съ ржце и съ чекията си. Навремене поглеждаше назадъ. Дупката на входа, останала далеко, свѣтѣше ярко, малка, колкото конско петало.

Инженерътъ се извърна пакъ къмъ другия край на тунелчето. То му се видѣ сега съвсемъ тъмно,